

Розмова з донькою

Інна Хращевська

"Мам, а може вмерти мова?"

"Може, доню, наша майже вже.

Вже співають вічну колискову,

Серце розкриваючи ножем."

'Мам, а можна мову рятувати?"

"Можна, доцю, та сьогодні. Вже.

Просто руку ту не допускати,

Що до серця вперлася з ножем."

'Мам, а розкажи, чому столиця

В нас не наша ніби, а чужа?"

"Поки не особи в ній, а лиця.

Нам не треба, доню, і ножа."

'Мам, скажи, чому не модно,

Не престижно все, що з України?"

"Та колись нарешті перст господній

Світу всьому розповість, хто винен.

Все в руках у вас, моя дитино,

Чи скоріш, напевно, у серцях.

Має жити мова й Україна.

В ваших молодих іще очах.

Ви своє не дайте всім під ноги.

Не цурайтесь, як казав Тарас.

Різні в світі вкладено дороги.

Лиш одна веде від нас до Нас."